

Posudek na bakalářskou práci kolegy Jiřího Najmana „Pojetí lásky u Platóna a Schopenhauera“

Bakalářská práce je napsána s bytostným zaujetím pro dané téma. Autor je obeznán s filosofickým základem dané otázky, která je smyslem předloženého textu. Na první pohled je zřejmé, že práce filosofického charakteru je součástí i osobního tázání a snahy vyznat se v životě samém. To je velmi pozitivní rys. Na začátku chybí rešerše, tj. přehled prací, které byly danému tématu věnovány. V seznamu literatury však jsou texty uvedeny správně.

Styl výkladu je platónský, tj. autor se vyslovuje poeticky i filosoficky současně, nejde o analýzu striktně exaktního charakteru, jako tomu bývá v aristotelsky pojatých explanacích stejné otázky. Kolega Najman sleduje intenci, kterou v něm probudilo studium schopenhauerovského pesimismu a implantuje do sledu jednotlivých úvah jako záchranu pojetí lásky u samotného Schopenhauera, kde sleduje přemostění od lásky pohlavní k tvůrčí až k platónskému pojetí eróta a agapé. Uvědomuje si, že eros je láskou vyžadující naplnění, kdežto láska k bohyni Uranii je láskou dávající. Tento rozdíl byl později hluboce rozpracován u Augustina v podobě caritas a cupiditas.

Chybí tu láska přátelská (filia) a bylo by dobré připomenout autorovi, aby se v magisterské práci, pokud bude věnována témuž tématu, obrátil na Patočkovu předmluvu k Hegelově „Estetice“, kde je naprosto zásadní a základní intence pro pochopení lásky jako fenoménu.

Práce je napsána velmi kultivovaným způsobem, myšlenky konotují i další filosofické souvislosti, dokazující, že autor práce je ponořen do horizontu filosofického tázání více, než si vyžadují jeho studijní potřeby. To vše je základem pro hodnocení: v ý b o r n ě

Do rozpravy navrhuji tuto otázku: Proč je u Platóna láska touhou po ztraceném celku?